

Atlanteren

Dette er vår 7. dag i seilbåten Atlanteren. Jeg seilte med fire andre menn. De het [navn], [navn], [navn] og [navn]. Vi hadde planlagt det her for fire år. Å komme over Atlanterhavet på to uker, det var stort for noen som seiler så langt for første gang. Jeg var bare en student. Vi hadde kommet halvveis over, men nå var det harde stykke igjen. Bermuda-triangelet. Jeg har hørt rykter om bermuda-triangelet. Det skal være det verste sted noen gang kunne finne på å seile. Alle sa at jeg var gæren som skulle seile inn ditt, men jeg var ikke redd. Alle de oppskrytte ryktene om at det var en levende orkan der og alt det. Oppskrytt. Jeg var ikke redd for noe vind.

4 dager senere. Vi hadde begynt å gå tom for forsyninger, så vi hadde tenkt å stikke innom Bermuda, men det rare var når vi kom ditt så var det ingen populasjon. Alle hadde bare forduftet. Det var utrolig rart. De hadde bare latt alt stå og forduftet. Vi fant fram til butikken der de solgte mat og drikke. Vi tok det vi trengte å la igjen noen penger. Jeg gikk tilbake til Atlanteren sammen med de andre og varene. Vi slappet av litt før vi dro igjen. Jeg skrudde på nyhetene for å sjekke om det var noe nytt om været og de begynte å snakke om en orkan som var på vei langs hele østkysten til USA, helt ned Cuba. Det var der vi skulle. Vi hadde ikke tid til å vente. Vi måtte sjappe oss gjennom før orkanen tok oss igjen bermuda-triangelet. Det her var krise. Vi kunne greie å seile over på to dager, men da måtte vi gjøre det i strekk.

Selvfølgelig måtte dette skje nå. Vi hadde seilt i to hele døgn. Orkanene skulle være i nærheten av florida. Jeg kunne se land ikke så lenge, men jeg kunne også se orkanen. Den var svær. Vi var ti minutter unna land.

Ti minutter senere. Vi hadde kommet i land og løpt inn til en av bunkerne i cuba. Jeg var der inne mens jeg så alt der ute ble revet ned og ødelagt. Jeg hørte mange gråte. Det her var forferdelig. Et år senere hadde vi kommet tilbake til Norge, men jeg glemmer aldri det minne.